

USNESENÍ

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jany Hráchové a soudců JUDr. Jiřího Škopka a Mgr. Miroslava Nováka v exekuční věci

oprávněného: **Hlavní město Praha**, IČO 00064581
sídlem Mariánské náměstí 2/2, 110 00 Praha 1

proti

povinnému:

L [redacted] **K** [redacted], narozený dne [redacted]
bytem [redacted], [redacted]

pro pohledávku ve výši 500 Kč, o odvolání oprávněné proti usnesení soudního exekutora JUDr. Juraje Podkonického, Ph.D., Exekutorský úřad Praha 6, ze dne 22. července 2019, č.j. 067 EX 43879/10-27,

takto:

Usnesení soudního exekutora se mění tak, že se exekuce nezastavuje.

Odůvodnění:

1. Od roku 2010 se vede exekuce pro pohledávku oprávněného vyplývající z vykonatelného rozhodnutí – bloku na pokutu, č.j. [redacted], který vydala Městská policie Hlavního města Prahy dne 14. 4. 2010 a které se stalo pravomocné týž den. V průběhu provádění exekuce bylo s povinným zahájeno insolvenční řízení, následně usnesením insolvenčního soudu bylo schváleno oddlužení povinného a bylo současně rozhodnuto o osvobození povinného (dlužníka) od placení pohledávek do oddlužení zahrnutých v rozsahu, v němž nebyly uspokojeny a pohledávek věřitelů, kteří se do insolvenčního řízení nepřihlásili. Soudní exekutor proto vyzval oprávněného, aby ve lhůtě 30 dnů sdělil, zda souhlasí zastavení exekuce dle § 268 odst. 1 písm. h) o.s.ř., a to z toho důvodu, že zaniklo právo přiznané exekučním titulem v souvislosti s osvobozením povinného jako dlužníka v insolvenčním řízení. Výzva soudního exekutora obsahovala i poučení dle § 101 odst. 4 o.s.ř. Oprávněný se ve stanovené lhůtě k podnětu soudního exekutora k zastavení nevyjádřil a za této situace dle § 55 odst. 4 exekučního řádu soudní exekutor exekuci zastavil. Současně rozhodl o nákladech exekuce tak, že uložil oprávněnému povinnost nahradit soudnímu exekutorovi náklady ve výši 1 452 Kč. Výrok o nákladech řízení mezi účastníky odůvodnil ustanovením § 271 o.s.ř. za použití § 52 odst. 1 exekučního řádu, když v této fázi řízení žádnému účastníkovi nárok na náhradu nákladů vznikl.
2. Proti usnesení soudního exekutora podal v otevřené lhůtě oprávněný odvolání, který s rozhodnutím soudního exekutora nesouhlasil. Namítal, že v průběhu exekučního řízení bylo zahájeno insolvenční řízení, a to ke dni 31. 12. 2013, přičemž oprávněný se se svoji pohledávkou včas přihlásil, ale tato nebyla uspokojena ani zčásti, a to s odkazem na § 170 písm. d) zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech řešení, neboť v insolvenčním řízení se podle této zákonné úpravy neuspokojují žádným ze způsobu řešení úpadku mimosmluvní sankce postihující majetek dlužníka s výjimkou penále za nezaplacení daní, poplatků a jiných obdobných peněžních plnění, pojistného na sociální zabezpečení, příspěvku na státní politiku zaměstnanosti a pojistného za veřejné zdravotní pojištění. Z praxe soudů je totiž pokuta uložena v blokovém řízení považována za rozhodnutí správního orgánu, která se žádným způsobem v insolvenčním řízení neuspokojuje. Proto také přihláška byla insolvenčním soudem odmítnuta. Z tohoto důvodu je přesvědčen, že v

Shodu s prvopisem potvrzuje Lucie Lepská.

exekuci mělo být pokračováno. Dále namítal, že po něm nelze spravedlivě ani požadovat, aby hradil náklady exekuce pro ten případ, že by byl povinný v důsledku splnění oddlužení osvobozen. Oprávněný nezavinil zastavení exekuce. Navrhl proto, aby napadené usnesení bylo zrušeno, případně změněno tak, že se v exekuci pokračuje. Rovněž navrhl, aby v oprávněný nebyl povinen hradit náklady exekuce.

3. Povinný se k podanému odvolání nevyjádřil.
4. Krajský soud v Praze jako soud odvolací přezkoumal napadené usnesení v celém rozsahu ve smyslu § 206, § 212, § 212a odst. 1, 6 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu v platném znění (dále jen „o.s.ř.“), a to za použití § 52 odst. 1 zákona č. 120/2001 Sb., o exekutorech a exekuční činnosti (dále jen „exekuční řád“).
5. Odvolání oprávněného je důvodné.
6. V posuzované věci soudní exekutor dospěl k tomu závěru, že schválení oddlužení povinného insolvenčním soudem, včetně rozhodnutí o osvobození povinného jako dlužníka od placení pohledávek do oddlužení zahrnutých v rozsahu, v němž nebyly uspokojeny a dále pohledávek věřitelů, kteří se do insolvenčního řízení nepřihlásili, dopadá i na poměry oprávněného. S tímto právním názorem nelze souhlasit. Jak správně namítá odvolatel, pak insolvenční zákon v ustanovení § 170 písm. d) zákona č. 182/2006 Sb. (insolvenční zákon ve znění k 31. 12. 2013, kdy bylo vůči povinnému zahájeno insolvenční řízení, které se vedlo pod sp. zn. [redacted] [redacted] pak mezi pohledávky vyloučené z uspokojení zařazuje také mimosmluvní sankce postihující majetek dlužníka. Za tyto mimosmluvní sankce pak judikatura vyšších soudů pokládá i nezaplacené blokové pokuty, včetně jejich příslušenství a nákladů spojených s vymáháním. Přihlášku takové pohledávky tedy insolvenční soud odmítne v souladu s ustanovením § 185 insolvenčního zákona (k tomu srovnej komentář k ustanovení § 170 insolvenčního zákona - publikace Insolvenční zákon, komentář, 4. vydání, autoři Kozák, Brož, Dadam a kolektiv, nakladatelství Wolters Kluwer, rok vydání 2017, či rozhodnutí Vrchního soudu v Praze sp. zn. 1 VSPH 1159/2012 a sp. zn. 3 VSPH 1319/2012). Rovněž z insolvenčního rejstříku veřejně přístupného na stránkách www.portaljustice.cz vyplývá, že dne 13. 5. 2014 insolvenční soud (Krajský soud v Praze) schválil oddlužení dlužníka L [redacted] K [redacted] splněním splátkového kalendáře, přičemž mezi věřitele dlužníka nezařadil věřitele číslo 1 Hlavní město Prahu. Z odůvodnění jeho rozhodnutí pak vyplývá, že se celkem přihlásilo s pohledávkami včas 11 věřitelů, přičemž pohledávka věřitele Hlavní město Praha nebyla v souladu s § 170 insolvenčního přezkoumána. Z uvedeného tedy jednoznačně plyne závěr, že jestliže pohledávka oprávněného, kterou včas přihlásil do insolvenčního řízení proti povinnému jako dlužníku nebyla přezkoumána, a to s odkazem na zákonnou úpravu § 170 písm. d) insolvenčního zákona, pak na poměry účastníků nedopadá ani ustanovení § 414 o osvobození dlužníka.
7. Z uvedeného tedy vyplývá, že závěr soudního exekutora o tom, že lze zastavit exekuci podle § 268 odst. 1, písm. h) o.s.ř. s poukazem na § 414 odst. 1 insolvenčního zákona, je chybný a proto se právem oprávněný takovému postupu brání.
8. Navíc odvolací soud má za to, že byl chybný i procesní postup soudního exekutora potud, že při výzvě oprávněnému, zda souhlasí se zastavením exekuce pro osvobození dlužníka v insolvenčním řízení, použil doložku dle § 101 odst. 4 o.s.ř. obsahující informaci, že nevyjádří-li se oprávněný k možnosti zastavení exekuce, bude se předpokládat, že proti takovému postupu námítky nemá. Odvolací soud je přesvědčen, že takový postup možný nebyl a není, když i stejný názor zastává respektovaná komentářová literatura k § 101 odst. 4 o.s.ř., a to především komentář autorů Drápal, Bureš a kolektiv, Velké komentáře, Občanský soudní řád I, nakladatelství C. H. Beck. Zde se výslovně uvádí, že vyjádření účastníka dle § 101 odst. 4 je možno použít pouze k postupu soudu a k vedení řízení. Naopak komentář vylučuje, aby k této výzvě soud přistoupil tam, kde se to týká návrhu ve věci samé. V případě řízení o výkon rozhodnutí (exekuce), pak komentář dovozuje, že tento institut lze použít omezeně a to v případě návrhu na odklad výkonu rozhodnutí, případně ke

Shodu s prvopisem potvrzuje Lucie Lepská.

zjištění stanoviska vhodnosti navrženého způsobu výkonu či exekuce. Výjimečně pak připouští judikatura, aby takto soud zjišťoval stanovisko odpůrce ke zpětvzetí návrhu. V tom případě se totiž účastník vyjadřuje jen k tomu, jaký bude další postup soudu v důsledku procesního úkonu jiného účastníka. Ke stejným právním závěrům pak dospívá i Nejvyšší soud např. v rozhodnutí sp. zn. 32 Cdo 218/2008, neboť výslovně uvádí, že opatření souhlasu způsobem uvedeným v § 101 odst. 4 o.s.ř. nepřichází v úvahu tam, kde vyjádření souhlasu se netýká jen postupu a vedení řízení. Odvolacímu soudu je rovněž známo, že je prezentován i názor opačný – viz komentář k § 55 ex. řádu. publikace Exekuční řád, komentář, autoři Kasíková a spol. nakladatelství C. H. Beck, rok 2016, který však jako menšinový odvolací soud neakceptoval. Znamená to, že soudní exekutor nemohl si souhlas oprávněného se zastavením exekuce opatřit postupem podle § 101 odst. 4 o.s.ř. a pokud tak postupoval a z pasivity oprávněného dovodil jeho souhlas se zastavením exekuce, pak v tomto pochybil. Pak ani nebyl naplněn předpoklad postupu podle § 55 odst. 4 věta první exekučního řádu. Pak to znamená, že neměl-li soudní exekutor souhlas a měl-li za to, že je zde důvod pro zastavení exekuce, měl správně požádat o rozhodnutí o zastavení exekuce soud, který by při rozhodování postupoval podle odst. 5 téhož ustanovení.

9. Tím, že soudní exekutor nerespektoval jak hmotněprávní úpravou vyplývající z § 170 ve spojení s § 414 insolvenčního zákona, tak ustanovení § 55 odst. 4 exekučního řádu, když zde souhlas se zastavením exekuce oprávněného neměl, pak jeho rozhodnutí je nesprávné a neobstojí. S ohledem na to, že i z odvolání oprávněného je zřejmé, že se zastavením exekuce nesouhlasí pak nezbylo odvolacímu soudu než dle § 220 odst. 1 písm. a) o.s.ř. napadené usnesení změnit tak, že se exekuce nezastavuje.
10. Ze všech těchto důvodů bylo rozhodnuto, jak shora uvedeno s tím, že o nákladech exekuce a nákladech řízení účastníků bude rozhodnuto až v konečném rozhodnutí ve věci samé.
11. Právní názor vyjádřený odvolacím soudem o nemožnosti aplikovat § 414 odst. 1 na poměry povinného v případě pohledávky, která spadá pod režim § 170 insol. zákona a tedy nenaplnění předpokladů pro zastavení exekuce podle § 268 odst. 1 písm. h) o.s.ř., je pro soudního exekutora závazný (§ 226 odst. 1 o.s.ř.).

Poučení:

Proti tomuto usnesení není dovolání přípustné.

Praha 19. září 2019

JUDr. Jana HRÁCHOVÁ, v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Lucie Lepská.